

Trwająca od wielu wieków w Kościele katolickim nauka o odpustach oraz ich praktyka spoczywa na mocnym fundamencie Bożego objawienia. Aby jednak ta nauka i jej zbawienne stosowanie były właściwie rozumiane, trzeba przypomnieć pewne prawdy, w które Kościół oświecony Bożym słowem, zawsze wierzył, a które biskupi jako następcy Apostołów, zwłaszcza papieże, głosili i głoszą zarówno poprzez duszpasterską praktykę jak w dokumentach o treści doktrynalnej.

Boże objawienie poucza nas, że następstwem grzechów są wymierzone przez Bożą świętość i sprawiedliwość kary, które trzeba odpokutować bądź przez cierpienia, dolegliwości i utrapienia na tym świecie, zwłaszcza przez śmierć, bądź także przez ogień i cierpienia lub przez kary czyścicowe w świecie przyszłym. Owe kary są nakładane na mocy sprawiedliwego i miłosiernego osądu Boga celem oczyszczenia dusz i obrony świętości moralnego porządku oraz dla przywrócenia pełnego majestatu Bożej chwały. Istnienie tych kar oraz ich uciążliwość pozwala poznać głupotę i złość grzechu oraz jego zgubne następstwa.

Nauka o czyścicu jasno dowodzi, że również wtedy gdy wina została już odpuszczona, mogą pozostać i rzeczywiście często pozostają do odpokutowania kary albo wymagające zmycia następstwa grzechów. W czyścicu bowiem są poddawane oczyszczającym karom dusze zmarłych, którzy jako „prawdziwie pokutujący zakończyli życie w miłości [Boga] jeszcze przed godnym zadośćuczynieniem czynami pokutnymi za popełnione grzechy i zaniedbania”. Wskazują na to również modlitwy liturgiczne, w których od najdawniejszych czasów chrześcijańska wspólnota prosi: „abyśmy słusznie doznając utrapień za nasze grzechy, zostali wyzwoleni dla chwały Twojego imienia”.

Na mocy niepojętego i łaskawego misterium Bożego planu ludzie są między sobą złączeni nadprzyrodzoną więzią, wskutek której grzech jednego szkodzi także innym, podobnie jak świętość jednego także innym

przynosi dobrodziejstwo. Albowiem Chrystus, który „grzechu nie popełnił”, „cierpiał za nas”; „był przebity za nasze grzechy, zdruzgotany za nasze winy... Krwią Jego zostaliśmy uzdrowieni”. Idąc w ślady Chrystusa, wierni zawsze usiłowali pomagać sobie nawzajem w drodze do Ojca niebieskiego przez modlitwę, dzielenie się duchowymi dobrami i czyny pokutne. Pragnąc pobudzić się do gorętszej miłości, gorliwiej naśladowali Chrystusa cierpiącego, biorąc na ramiona własny krzyż na przebłaganie za grzechy własne i bliźnich, przekonani że mogą pomagać braciom przez upraszanie zbawienia u Ojca miłosierdzia. Jest to uznawany od najdawniejszych czasów dogmat obcowania Świętych (*communio Sanctorum*). W ten sposób ukazuje się nam „skarbiec Kościoła” (*thesaurus Ecclesiae*) → jest to sam Chrystus Odkupiciel, w którym trwają i zachowują swoją moc czyny zadośćuczynienia i zasługi Jego Odkupienia. Do owego skarbcza należy także niezmierna, nie dająca się oszacować i ciągle nowa wartość, jaką mają u Boga modlitwy i dobre czyny Najświętszej Maryi Panny i wszystkich świętych. Ten właśnie skarbiec powierzył Chrystus św. Piotrowi i jego następcom, aby był rozdawany wiernym dla ich zbawienia i aby prawdziwie pokutującym i spowiadającym się udzielano go miłosiernie, dla szczególnych i rozumnych przyczyn odpuszczając doczesną karę należną za grzech bądź częściowo, bądź całkowicie, tak ogólnie, jak i w poszczególnych wypadkach. To darowanie kary doczesnej należnej za grzechy odpuszczone już co do winy, zostało określone własnym mianem „odpustu” (*indulgentia*).

Matka Kościół, opierając się na fundamencie tych prawd, zaleca swoim wyznawcom praktykę odpustów, jako bardzo drogą chrześcijańskiemu ludowi zarówno w minionych wiekach, jak i za naszych dni.

NORMY DOTYCZĄCE ODPUSTÓW

1. Odpust jest to darowanie wobec Boga doczesnej kary za grzechy zgładzone już co do winy.
2. Aby ktoś mógł zyskiwać odpusty, winien być

ochrzczony, nie ekskomunikowany oraz być w stanie łaski.

3. Odpust jest częściowy albo zupełny, w zależności od tego, czy od kary doczesnej należy za grzechy uwalnia częściowo czy też całkowicie.
4. Odpust zupełny można uzyskać tylko raz dziennie; odpust zaś częściowy wiele razy.
5. Każdy wierny może albo dla siebie zyskiwać odpusty częściowe lub zupełne, albo ofiarować je za zmarłych w formie wstawienictwa.
6. Do uzyskania odpustu zupełnego wymagane jest wykluczenie wszelkiego przywiązania do jakiegokolwiek grzechu, wykonanie czynu ubogaconego odpustem i spełnienie trzech warunków: sakramentalna spowiedź, Komunia eucharystyczna oraz modlitwa w intencji Papieży.
7. Warunek zaniesienia modlitwy w intencji Papieży spełnia się przez odmówienie w jego intencji jednego *Ojcze nasz* i *Zdrowaś*; każdy z wiernych może jednak odmówić jakąkolwiek inną modlitwę, zgodną z osobistą pobożnością.
8. Żadna władza niższa od władzy Papieży nie może innym przekazywać upoważnienia do udzielania odpustów, chyba że uzyska na to wyraźne zezwolenie Stolicy Apostolskiej.

NAJCZĘŚCIEJ UDZIELANE ODPUSTY ZUPEŁNE

1. **Akt poświęcenia rodziny** – *udziela się odpustu zupełnego członkom rodziny w dniu, w którym odbywa się, w miarę możliwości pod przewodnictwem kapłana, poświęcenie tejże rodziny Najświętszemu Sercu Pana Jezusa albo świętej Rodzinie Jezusa, Maryi i Józefa, jeśli odmówią przy tym zatwierdzoną modlitwę przed obrazem Najświętszego Serca albo Rodziny świętej.*
2. **Akt poświęcenia ludzkości Chrystusowi Królowi** – *udziela się odpustu zupełnego wiernemu, który w uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata odmówi publicznie akt poświęcenia*

ludzkości Chrystusowi Królowi.

3. **Akt wynagrodzenia** – udziela się odpustu zupełnego wiernemu, który w uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa odmówi publicznie akt wynagrodzenia.
4. **Błogosławieństwo papieskie** – udziela się odpustu zupełnego wiernemu, który z pobożnością przyjmie udzielone przez papieża błogosławieństwo Miastu i Światu.
5. **Udziela się odpustu zupełnego wiernemu, który:**
 - przynajmniej przez pół godziny adoruje Najświętszy Sakrament
 - podczas uroczystego przeniesienia Najświętszego Sakramentu po Mszy św. Wieczery Pańskiej nabożnie odmówi strofy hymnu „Przed tak wielkim Sakramentem”
 - nabożnie uczestniczy w uroczystości Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa w uroczystej procesji
 - uczestniczy w uroczystym eucharystycznym obrzędzie na zakończenie kongresu eucharystycznego
 - po Komunii świętej przyjętej w którykolwiek piątek Wielkiego Postu odmówił modlitwę „Oto ja, o dobry i najśłodzy Jezu”, mając przed oczyma obraz Jezusa Chrystusa Ukrzyżowanego.

ODPUSTY CZĘŚCIOWE

1. Jeśli wierny w czasie spełniania swoich obowiązków i w trudach życia, wznosi myśl do Boga z pokorną ufnością, dodając jakiś akt strzelisty, chociażby tylko w myśli.
2. Jeśli wierny powodowany motywem wiary, przyjdzie z pomocą potrzebującym współbraciom, pomagając im osobiście albo ze swoich dóbr.
3. Jeśli wierny w duchu pokuty powstrzymuje się od rzeczy godziwej, i dla niego przyjemnej.

ODPUSTY, KTÓRE MOŻNA UZYSKAĆ CODZIENNIE

1. za odprawienie adoracji Najświętszego

sakramentu przez pół godziny.

2. za pobożne czytanie lub słuchanie Pisma św. przez pół godziny.
3. za uczestnictwo w nabożeństwie Drogi Krzyżowej.
4. za odmówienie cząstki różańca (czyli 5 dziesiątków).

NIKOTÓRE MODLITWY I PRAKTYKI POBOŻNE OBDARZONE ODPUSTAMI CZĘŚCIOWYMI

1. wzbudzenie w sobie aktów wiary, nadziei i miłości
2. przyjęcie Komunii św. duchowej
3. uczenie się albo nauczanie katechizmu
4. udział w nowennie sprawowanej publicznie przed Uroczystością Narodzenia Pańskiego, Zesłania Ducha Św., Niepokalanego Poczęcia N.M.P.
5. rozmyślanie
6. Udział w skupieniu miesięcznym
7. przeżegnanie się z wymówieniem słów: *W imię Ojca i Syna, u Ducha Św. Amen.*
8. odmówienie modlitwy *Anioł Pański*
9. za odmówienie:
 - Duszo Chrystusowa
 - Wierzę w Boga
 - Ps 129 „Z głębokości”
 - Litanii zatwierdzonej dla całego Kościoła
 - Memorare („Pomnij”)
 - Requiem aeternum („Wieczny odpoczynek...”)
 - Salve Regina
 - Pod Twoją obronę
 - Veni, Sancte Spiritus.

Asystent kościelny: ks. Przemysław Filipkiewicz
Teksty przygotowała D.B.

Kontakt: cp.cichy.przyjaciel@gmail.com
„Cichy Przyjaciel” do pobrania w wersji elektronicznej
<https://www.diecezja.kielce.pl/cichy-przyjaciel>

Przeczytaj i podaj dalej

Cichy Przyjaciel Nr 173

Bezpłatne pismo katolickie

Żarliwością rozpałem się o chwałę Pana Boga

Tajemnica odpustów

Jak uniknąć kary za grzechy?

Odpust jest odpuszczeniem kar doczesnych należnych za grzechy odpuszczone już co do winy. W języku teologicznym „odpust oznacza obietnicę szczególnego wstawiennictwa Kościoła u Boga o darowanie kary doczesnej za grzechy, których winy już została odpuszczona”.

Odpusty uczą nas sięgania tam, gdzie wydaje się, że nasza miłość już nie sięga. Rozwijają wyobraźnię miłosierdzia (że można, że się da nawet tam, po tamtej stronie).